

6 Μαρτίου, 1989

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 767/86).

Συλλογική Σύμβαση — Δε δημιουργεί δικαιώματα στο Δημόσιο Δίκαιο, εκτός αν έχει ενσωματωθεί σε νομοθετικό κανόνα.

- 5 Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Οι Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικοί Κανονισμοί, 1982, Καν. 57 και 58 — Ενσωματώνουν και δη αναδρομικά τις συλλογικές συμβάσεις που είχαν καταρτισθεί μεταξύ Αρχής και Προσωπικού της.
- 10 Προθεσμία καταχωρήσεως αιτήσεως ακυρώσεως (άρθρο 146.3 του Συντάγματος) — Γνώση πράξεως — Δυνατόν να τεκμαρθεί από ενέργειες προσφεύγοντος.
- 15 Προθεσμία καταχωρήσεως αιτήσεως ακυρώσεως — Άσκηση δικαιώματος Άρθρου 29 του Συντάγματος — Δεν αναστέλλει προθεσμία.

Οι αιτούντες είναι υπάλληλοι της Αρχής Τηλεπικοινωνιών. Υπηρετούν από την 1.2.1981. Η συλλογική ρύμβαση ημερομηνίας 8.12.1980, που ενδιαφέρει πρωτίστως, ρύθμισε μεταξύ άλλων και θέματα αναγόμενα στο μισθολογικό καθεστώς των υπαλλήλων της Αρχής για το προσωπικό που προσλήφθηκε μετά την 18.7.1980 ίσχυαν τα δύο πρώτα σημεία των κλιμάκων εισαγωγής της 31.12.1979. Ωστόσο ύστερα από διετή υπηρεσία και επικύρωση του διορισμού θα εδικαιούντο σε ανέλιξη στο 3ο σημείο των εκάστοτε εν ισχύϊ κλιμάκων.

20

25

Οι αιτούντες, που ανήκουν στο ειδικευμένο προσωπικό, μονιμοποιήθηκαν την 1.1.1983. Η αμέσως επόμενη συλλογική σύμβαση μεταξύ των ιδίων συμβαλλομένων ημερομηνίας 6.8.1982 με ad hoc όρο της εναρμόνισε τις παραπάνω κλίμακες με τις μισθολογικές κλίμακες Α που εφαρμόστηκαν για τη Δημόσια Υπηρεσία.

5

Είναι η υπόθεση των αιτούντων ότι η μεταγενέστερη σύμβαση άφησε άθικτο το δικαίωμα που απέκτησαν με τη σύμβαση του 1980 για ένταξή τους στο 3ο σημείο. Εν τούτοις η Αρχή, κατά παράβαση των παραπάνω συμβάσεων, προέβη σε τοποθέτησή τους στη νέα κλίμακα Α2 (1ο σημείο) την 1.1.1984.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση ακυρώσεως, αποφάσισε:

15

(1) Οι ως άνω συλλογικές συμβάσεις έχουν ενσωματωθεί σε νομοθετικό κανόνα και επομένως τυχόν παράβασή τους συνεπάγεται ακυρότητα της εκτελεστής πράξης, που προέκυψε, αν η αίτηση υποβληθεί εμπρόθεσμα.

20

(2) Η παρούσα αίτηση ακυρώσεως είναι εκπρόθεσμη. Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες εντάχθηκαν στο 1ο σημείο της κλίμακας Α2 την 1.1.1983 και προφανώς από 1.2.1983 εμισθοδοτούντο σύμφωνα με την τοποθέτηση αυτή. Επρόκειτο για εκτελεστή ενέργεια της Αρχής που παράγαγε άμεσα νομικές συνέπειες που πρέπει να ήσαν εμφανείς στον καθένα από τους αιτούντες από 1.2.1983.

25

Αναμφισβήτητα από την ημερομηνία αυτή ή έστω 1-2 μήνες αργότερα το πολύ έπρεπε να είχαν πληρη γνώση της απόφασης της Αρχής και των συνεπειών της.

30

Η αίτηση ακυρώσεως απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Xinari v. Republic, 3 R.S.C.C. 96,

Kontemeniotis v. C.B.C. (1982) 3 C.L.R. 1027,

40

Paphitis and Another v. The Republic (1983) 3 C.L.R. 255,

Panaghi and Another v. C.Y.T.A. (1987) 3 C.L.R. 896,

Papaioannou v. The Republic (1982) 3 C.L.R. 103,

Apostolides and Others v. The Republic (1982) 3 C.L.R. 928,

5 *Demetriou v. The Republic (1984) 3 C.L.R. 888,*

Mustafa v. The Republic, 1 R.S.C.C. 44,

Papasavva v. The Republic (1979) 3 C.L.R. 568.

10

Προσφυγή.

15 Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου με την οποία οι αιτητές τοποθετήθηκαν στη νέα κλίμακα Α.2 (1ο σημείο) από την 1.1.1984 αντί στο 3ο σημείο από τον Αύγουστο του 1982.

Α.Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές.

20 *Α. Χ"Ιωάννου, για την Καθ' ης η αίτηση.*

25 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτούντες είναι υπάλληλοι της Αρχής Τηλεπικοινωνιών. Υπηρετούν από την 1/2/1981. Το αίτημα της προσφυγής τους ερείδεται σε συλλογικές συμβάσεις εργασίας που συνήψε η συντεχνία προσωπικού (ΕΠΟΕΤ) με την Αρχή.

30 Η συλλογική σύμβαση ημερομηνίας 8/12/1980, που ενδιαφέρει πρωτίστως, ρύθμισε μεταξύ άλλων και θέματα αναγόμενα στο μισθολογικό καθεστώς των υπαλλήλων της Αρχής. Σύμφωνα με ρητή πρόνοια της σύμβασης, για το προσωπικό που προσλήφθηκε μετά την 18/7/1980 ισχυαν τα δύο πρώτα σημεία των κλιμάκων εισαγωγής της 31/12/79. Ωστόσο ύστερα από διετή υπηρεσία και επικύρωση του διορισμού θα edικαιούνται σε ανέλιξη στο 3ο σημείο των εκάστοτε εν ισχύι κλιμάκων. Το σχετικό απόσπασμα της σύμβασης (όρος 1 (β)ii) επισυνάφθηκε στην 35 ένσταση σαν τεκ. 1. Αλλά προσκομίστηκε και το πλήρες κείμενο που είναι το τεκ. Υ1. Οι αιτούντες, που ανήκουν στο ειδικευμένο προσωπικό, μονιμοποιήθηκαν την 40 1/1/1983.

Η αμέσως επόμενη συλλογική σύμβαση μεταξύ των ιδίων συμβαλλομένων ημερομηνίας 6/8/1982 με ad hoc όρο της εναρμόνισε τις παραπάνω κλίμακες με τις μισθολογικές κλίμακες Α που εφαρμόστηκαν για τη Δημόσια Υπηρεσία. Παραθέτω τους ουσιώδεις όρους της σύμβασης τεκμ. Υ2: 5

"1.

2. Η ένταξις των υπαλλήλων εις τας νέας κλίμακας (Α) θα γίνη επί τη βάσει των Κανονισμών εντάξεως οίτινες ίσχυσαν εις την Δημοσίαν Υπηρεσίαν. 10

3. Η ένταξις εις τας νέας κλίμακας θα επιτευχθή από 1ης/1/1980 άνευ όμως της πληρωμής αναδρομικών και οιαδήποτε διαφορά ήτις θα προκύψη εις την μισθοδοσίαν του Προσωπικού λόγω της εντάξεως θα αρχίση να καταβάλλεται από 1ης/1/82." 15

Είναι η υπόθεση των αιτούντων ότι η μεταγενέστερη σύμβαση άφησε άθικτο το δικαίωμα που απέκτησαν με τη σύμβαση του 1980 για ένταξη τους στο 3ο σημείο. Εν τούτοις η Αρχή, κατά παράβαση των παραπάνω συμβάσεων, προέβη σε τοποθέτησή τους στη νέα κλίμακα Α2 (1ο σημείο) την 1/1/1984. Ενώ το συμβατικά ορθό ήταν, κατά τον ισχυρισμό των αιτούντων, να ενταχθούν στο 3ο σημείο από τον Αύγουστο του 1982 ή τουλάχιστον την 1/1/1983 20
χρονολογία μονιμοποίησης. Αποτέλεσμα, ο μισθολογικός υποβιβασμός τους. Πιο συγκεκριμένα οι αποδοχές των αιτούντων από 1/1/1983 μέχρι 1/1/1986, που αυξήθηκαν σε 25
£1,346, ήσαν £1,130 ενώ αν κατατάσσονταν ορθά θα έπαιρναν το ποσό των £1,346 από 1/1/1983. 30

Με επιστολή του ημερομηνίας 16/10/1986 ο κ. Αγγελίδης, που εκπροσωπεί τους αιτούντες, επικαλούμενος τη σύλλογική σύμβαση του 1980, ήγειρε το θέμα ένταξης μεγάλου αριθμού πελατών του, που δεν κατονόμασε, στην 3η βαθμίδα της κλίμακας που ίσχυε κατά το χρόνο της μονιμοποίησης. Συγχρόνως κάλεσε την Αρχή να επιλύσει το θέμα σύμφωνα με τους όρους της παραπάνω σύμβασης. Η 35
επιστολή επισυνάπτεται επίσης στην ένσταση. Το ουσιώδες μέρος της έγγραφης απάντησης της Αρχής ημερομη- 40

νίας 6/11/1986 έχει ως εξής:

"Υστερα από διαβουλεύσεις με τη συντεχνία το όλο θέμα θεωρείται λήξαν."

5

Παρεμβάλλω στο σημείο αυτό την εξήγηση του κ. Α. Χ'Ιωάννου, που εμφανίζεται για την Αρχή, αναφορικά με τη λακωνικότητα της απάντησης, που υπογράφει ο Διευθυντής Προσωπικού της Αρχής. Το θέμα τέθηκε προς συζήτηση στις 12/3/1986 ενώπιον της Ανώτερης Μικτής Επιτροπής στην οποία συμμετείχαν και αξιωματούχοι της ΕΠΟΕΤ και επιλύθηκε στις 23/10/1986.

15 Πλήρη πρακτικά των δύο συνεδριών προσκομίσθηκαν σαν τεκμήρια. Όντως κατά την πρώτη σύσκεψη ο Γενικός Γραμματέας της συντεχνίας παραπονήθηκε για παράβαση της σύμβασης του 1980 αναφορικά με το υπό συζήτηση θέμα. Όμως κατά την επόμενη συνεδρία συμφωνήθηκε αμοιβαία να χορηγηθεί στους επηρεαζομένους, μεταξύ 20 των οποίων ήσαν και οι αιτούντες, μια προσαύξηση από 1/7/1986. Κι αυτό προς τελική διευθέτηση της διαφοράς (βλέπε 3η σελίδα των πρακτικών της 23/10/1986 θέμα 3 με επικεφαλίδα "τοποθέτηση υπαλλήλων στο 3ο σημείο των εν ισχύϊ κλιμάκων μετά τη μονιμοποίησή τους"). Έτσι, 25 κατά τη γνώμη του κ. Χ'Ιωάννου, δημιουργήθηκε νομικό κώλυμα για την επαναφορά της αξίωσης δεδομένου μάλιστα ότι για μεγάλο διάστημα οι αιτούντες έπαιρναν το μισθό τους χωρίς καμιά διαμαρτυρία ή επιφύλαξη.

30 Ο κ. Αγγελίδης αντιπαρατήρησε ότι ναι μεν οι αιτούντες αποδέχθηκαν την προσαύξηση του Ιουλίου του 1986, αλλά με την επιστολή τους της 29/12/1986 (παράρτημα Χ) επιφύλαξαν τα δικαιώματά τους. Κατά τη γνώμη του οι 35 αιτούντες έχουν ατομικό δικαίωμα, όπως το έθεσε, να επιδιώξουν ικανοποίηση του αιτήματός τους ανεξάρτητα από το τι έπραξε η συντεχνία τους στο προκείμενο. Το αίτημα της προσφυγής είναι διττό: Οι αιτούντες αξιώνουν δήλωση ότι:

40 "(α) η απόφαση της Αρχής που περιέχει η επιστολή της της 6/11/1986 είναι άκυρη και στερείται νομικών συνεπειών, και

(β) η παράλειψη να επιληφθεί και επιλύσει, σύμφωνα με το αίτημά τους της 16/10/1986, τη μισθολογική διένεξη που έχει προκύψει είναι παράνομη και η Αρχή πρέπει να κάμει ότι παρέλειψε."

5

Η υπόθεση εκδικάστηκε από τον τέως Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου που επιφύλαξε την απόφασή του. Κατά τη δικάσιμο ενώπιόν μου οι συνήγοροι, αφού υιοθέτησαν τις γραπτές αγορεύσεις τους και το υλικό του φακέλου, ζήτησαν να εκδώσω την απόφαση. Ωστόσο προηγουμένως θεώρησα σκόπιμο να ακούσω προφορικά τις απόψεις του σε μερικά ερωτήματα που τους υπέβαλα.

10

Η αίτηση στηρίζεται σε ποικίλους νομικούς λόγους. Όμως το πιο βασικό επιχείρημα είναι ότι ο χειρισμός του ζητήματος από την Αρχή ενέχει το στοιχείο της άνισης μεταχείρισης των αιτούντων έναντι των συναδέλφων τους που τακτοποιήθηκαν σύμφωνα με τους όρους της συλλογικής σύμβασης. Επίσης παραβιάστηκε η αρχή της ίσης αμοιβής για ίση εργασία που, όπως αποφάσισε η υπόθεση **Ξιναρή ν. Δημοκρατίας**, 3 Α.Α.Σ.Δ. 96, προστατεύεται ωσαύτως από το άρθρο 28 του Συντάγματος.

15

20

Μέρος της επιχειρηματολογίας του κ. Αγγελίδη στρέφεται γύρω από την ένσταση της Αρχής ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Όπως αναφέρεται στις παραγράφους 1 και 2 των νομικών λόγων της ένστασης, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επιβεβαιωτική προγενέστερης πράξης ή απόφασης της Αρχής που λήφθηκε τον Αύγουστο του 1982. Ανταπτόσσοντας τον ισχυρισμό περί εκπροθέσμου της προσφυγής ο δικηγόρος της Αρχής υποστήριξε ότι εφόσον η ένταξη όλων των υπαλλήλων έγινε, όπως προκύπτει από τον κατάλογο τεκμ. Φ στις 4/11/1982, οι αιτούντες όφειλαν να ενεργήσουν μέσα σε 75 μέρες από τότε. Το αντεπιχείρημα εδώ, που έχει σαν υπόβαθρο το άρθρο 29 του Συντάγματος, είναι ότι η επιστολή του Νοεμβρίου του 1986 είναι "προέκταση της παράλειψης της Αρχής" (η φράση ανήκει στο συνήγορο) να δώσει λύση σε ένα ζήτημα που ήταν συνέχεια των επανειλημμένων διαβημάτων της συντεχνίας, της επιφύλαξης δικαιώματος με το παράρτημα Χ και που ανακινήθηκε με την επιστολή του συνηγόρου της 16/10/1986.

25

30

35

40

Αποσαφηνίζοντας τις θέσεις του ενώπιόν μου ο κ. Αγγελίδης είπε ότι έχουμε, στο προκείμενο, παράλειψη οφειλομένης ενέργειας η οποία είναι συνεχής. Το επιχείρημα αντλεί από τον ισχυρισμό του ότι ισχύει μεν η δεύτερη
 5 σύμβαση, αλλά έπρεπε πρώτα οι πελάτες του να ενταχθούν στο 3ο σημείο της Α2 την 1/1/1983 σύμφωνα με τη σύμβαση του 1980.

Ο πυρήνας της επιχειρηματολογίας που πρόβαλε η
 10 Αρχή είναι ότι η ένταξη των υπαλλήλων στις μισθολογικές βαθμίδες των νέων κλιμάκων έγινε κατά πιστή εφαρμογή της συλλογικής σύμβασης του 1982 (που τροποποίησε την προγενέστερη) και του νόμου 58/79, που ρύθμισε τα θέματα της αναδιάρθρωσης του μισθολογίου της Δημό-
 15 σιας Υπηρεσίας, στην οποία και παραπέμπει η σύμβαση του 1982. Συγκεκριμένα εφαρμόστηκαν οι διατάξεις του άρθρου 6(1) του νόμου που εκτίθενται στο Παράρτημα χωρίς να επιλωχωρήσει οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ
 20 των υπαλλήλων και ειδικά των αιτούντων.

Προσπάθησα να δώσω πλήρη εικόνα των συνθηκών υπό τις οποίες αναφύεται η διαφορά μέσα από το νομικό περιγράμμα στο οποίο συζητήθηκε η υπόθεση. Η νομική φύση της συλλογικής σύμβασης υπήρξε αντικείμενο αριθ-
 25 μού δικαστικών αποφάσεων. Το συμπέρασμα που συνάγεται από τη νομολογία είναι ότι η συλλογική σύμβαση, εκτός αν έχει ενσωματωθεί σε νομοθετικό κανόνα, δε δημιουργεί δικαιώματα ή υποχρεώσεις στο Δημόσιο Δίκαιο: *Κοντεμενιώτης ν. Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου*
 30 (1982) 3 Α.Α.Δ. 1027 και *Παφίτης & Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 255, 261. Βλέπε επίσης Σπηλιωτοπούλου "Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου" έκδοση 1976, παράγραφος 426 στις σελ. 389 και 390.

Όμως οι συμβάσεις που καταρτίστηκαν μεταξύ της
 35 Αρχής και του προσωπικού της απέκτησαν τέτοια δεσμευτικότητα ενόψει των διατάξεων του καν. 57 των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών του 1982. Η θέση αυτή έγινε δεκτή στην υπό-
 40 θεση *Παναγή & Άλλου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1987) 3 Α.Α.Δ. 896. Μάλιστα η διάταξη του καν. 57 έχει αναδρομική δύναμη από 21/11/1977 (καν. 58). Δεδομένου ότι οι επίδικες συμβάσεις έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα οι

αιτούντες έχουν αγωγή αξίωση αν φυσικά η προσφυγή ασκήθηκε έγκαιρα και εφόσον αποδειχθεί η προβαλλόμενη παραβίαση.

Η προθεσμία των 75 ημερών αρχίζει να τρέχει, σύμφωνα με το άρθρο 146.3 του Συντάγματος, από την ημέρα δημοσίευσης της απόφασης ή στην περίπτωση που δεν έχουμε δημοσίευση ή υπάρχει παράλειψη, από την ημέρα που ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξης ή παράλειψης. Η γνώση αυτή υπάρχει όταν ο προσφεύγων έχει γνώση όλων των στοιχείων που επηρεάζουν τη θέση του: *Παπαϊωάννου ν. Δημοκρατίας* (1982) 3 Α.Α.Δ. 103 στη σελ. 108, *Αποστολίδης & Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1982) 3 Α.Α.Δ. 928. Και είναι δυνατό να τεκμαίρεται από τις ενέργειες του εφόσον καταδείχνουν ότι είχε σαφή αντίληψη της νομικής κατάστασης που τον αφορούσε: *Δημητρίου ν. Δημοκρατίας* (1984) 3 Α.Α.Δ. 888. Στην περίπτωση παράλειψης πρέπει να έχουμε κατά νού τη διάκριση μεταξύ άρνησης και συνεχιζόμενης παράλειψης: *Μουσταφά ν. Δημοκρατίας*, 1 Α.Α.Σ.Δ. 44, 47 και *Παπασάββα ν. Δημοκρατίας* (1979) 3 Α.Α.Δ. 568.

Υπενθυμίζω ότι στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες εντάχθηκαν στο 1ο σημείο της κλίμακας Α2 την 1/1/1983 και προφανώς από 1/2/1983 εμισθοδοτούντο σύμφωνα με την τοποθέτηση αυτή (βλέπε τεκμ. Χ, έγγραφο που δείχνει τον τρόπο ένταξης των αιτούντων με τη νέα σύμβαση σε συνάρτηση με τις παλιές κλίμακες της σύμβασης του 1980). Επρόκειτο για εκτελεστή ενέργεια της Αρχής που παρήγαγε άμεσα νομικές συνέπειες που πρέπει να ήταν εμφανείς στο καθένα από τους αιτούντες από 1/2/1983. Αναμφισβήτητα από την ημερομηνία αυτή ή έστω 1-2 μήνες αργότερα το πολύ έπρεπε να είχαν πλήρη γνώση της απόφασης της Αρχής και των συνεπειών της όπως με ασφάλεια συνάγεται και από το γεγονός της καταβολής του μισθού τους. Αν ακόμη ένας δεχθεί ότι έχουμε περίπτωση συνεχιζόμενης παράλειψης, βρίσκω ότι έπαυσε να υφίσταται από τότε που λάμβαναν το μισθό που προβλέπει το 1ο σημείο, δηλαδή από 1/2/1983 σύμφωνα με απόφαση της Αρχής που, όπως είδαμε, λήφθηκε το Νοέμβριο του 1982.

Τέλος, η άσκηση του δικαιώματος που παρέχει το

άρθρο 29 του Συντάγματος δεν αναστέλλει τη συνταγματική προθεσμία και κατά μείζονα λόγο δεν αναβιώνει τα αρχικά δικαιώματα (βλέπε *Λάγκου ν. Δημοκρατίας*, απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδόθηκε στις 12/12/1988). Η κατάληξή μου είναι ότι από οποιαδήποτε σκοπιά η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη.

Θεωρώ όμως σκόπιμο, ανεξάρτητα από την απόφαση στην οποία μόλις κατέληξα, να εξετάσω τα δικαιώματα των αιτούντων στην ουσία τους. Πρώτα απ' όλα δεν είναι ορθό ότι υπήρξε άνιση μεταχείριση των αιτούντων. Όλοι οι υπάλληλοι ανεξαιρέτα εντάχθηκαν στις νέες κλίμακες σύμφωνα με την πρόνοια της σύμβασης του 1982 (βλέπε τεκμ. Φ). Και μάλιστα τους καταβλήθηκε η μισθολογική διαφορά που αρχικά είχε προκύψει από την εφαρμογή της (λεπτομέρειες παρέχονται στο τεκμ. Ψ).

Από απλή ανάγνωση και σύγκριση των όρων των δύο συμβάσεων είναι κατάδηλο ότι υφίσταται θεμελιώδης διαφορά μεταξύ τους. Η σύμβαση του 1980 έκαμνε πρόβλεψη για κατάταξη στο 3ο σημείο της κλίμακας ύστερα από διετή υπηρεσία. Ενώ στην περίπτωση της σύμβασης του 1982 υιοθετήθηκαν οι όροι ένταξης του πίνακα του άρθρου 6(1) του νόμου 58/79 που, όντως, είναι εντελώς διαφορετικοί (βλέπε παρ. 2(α) και (β) του πίνακα και επίσης το τεκμ. Χ που δείχνει την εξέλιξη της μισθοδοσίας βάσει παλαιάς και νέας σύμβασης). Πρέπει να παρατηρήσω ότι δεν υπάρχει παράπονο ότι η νέα σύμβαση δεν έχει εφαρμοσθεί ορθά.

Καταλήγω, λοιπόν, ότι ο ισχυρισμός των αιτούντων ότι ίσχυαν συγχρόνως και οι δύο συμβάσεις με την έννοια που εξήγησε ο συνήγορος δεν είναι δυνατό να ευσταθήσει. Γιατί, σύμφωνα με ρητό όρο της (αρ. 11), η διάρκεια της σύμβασης του 1980 ήταν από 1/1/1980 μέχρι 31/12/81 ενώ κατά τον κρίσιμο χρόνο βρισκόταν σε ισχύ η σύμβαση του 1982 που έθεσε άλλα κριτήρια.

Για τους παραπάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται. Είναι με κάποιους ενδοιασμούς που δεν εκδίδω διάταγμα εξόδων σε βάρος των αιτούντων.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.